בן עזאי מהלך כעומד דמי – The ruling of בן עזאי is understandable, for he maintains that מהלך כעומד דמי

Overview

בן עזאי maintains that if one carries from a (מקום פטור) דרך ברק לרה"ר דרך לרה", that he is פטור. The reason the גמרא gives for this ruling is that בן עזאי maintains that מהלך כעומד דמי, that when a person walks, each time he places his foot on the ground it is to be considered as if he stopped walking and stood still.

This novel concept, while it explains בן עזאי' ruling, seems to be in direct contradiction with the accepted ruling that a מהלך כעומד. If מעביר ד"א ברה"ר חייב, then there was no carrying of the object continuously for זמי, since at each step there is a הנחה which signifies an end to the previous תוספות. עקירה wonders why don't we find another explanation for בן עזאי's ruling, which would also help to avoid this contradiction.

ר"י מעמא בריך אדי מעמא - The מאר מא מה מארין מאר מאריי מעמא - The מאר: why is it necessary for the to give this explanation, i.e. that מהלך כעומד מהלך מאריי, for us to understand s'בן עזאי'

גמרא גוונא לבן עזאי לא אשכהן בשלמא לבן אונא אמיהייב - the גמרא should say instead; that the ruling of בן עזאי is understandable, since we do not find something comparable to being מוציא through an exempt area where he is π

רבנן מהאי טעמא לרבנן – The same question that the רבנן asks on the רבנן, who say גמרא החיב החיב המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב asks why is he הייב, we do not seem to find a precedent for this; let us use this same point as a justification why בן עזאי that הידוש אמהלך כעומד דמי that מהלך כעומד דמי which causes a difficulty, as we shall see.

בן עזאי **האי טעמא – for if** you will say **that since בן עזאי agrees** with the הכמים הייב **in** the case of **ורק** מחנות לפלטיא דרך סטיו, therefore we cannot attribute the reason of בן עזאי סלא אשכחן כהאי גוונא דמיחייב, for then why is , this therefore forces us to say that the reason of , זורק חייב, which explains the difference between הזורק, nevertheless, this is not sufficient –

גמרא דמודה בזורק – because at this point the גמרא did not know yet that בן agrees that הייב ii הייב וורק בארא הייב. How can we prove this? -

גמרא נמי לבן נמי לבן דאי ידע לפרוך מי ידע לפרוך נמי לבן עזאי אופes that 'הייב is גמרא גמרא גמרא אמרא should ask the same question that it asks on the מגא on the בן עזאי as well –

הבות לפלטיא דרך היכא אשכחן כולי – concerning זורק ומושיט from a חבות לפלטיא דרך הבות לפלטיא, how can הייב, 'where do we find etc'. Since the גמרא asks only on the בן עזאי and not on בן עזאי, this proves that at this juncture, the גמרא was unaware that מוציא differentiated between זורק, rather we assume that he is always פטור, the question then remains, at this juncture what forced the גמרא to assume that בן עזאי maintains

מהלך כעומד דמי, when we could say that he is פטור, because there is no precedence that המוציא המוציא is הייב is הייב.

הכי זהכי אחד רבינו ועדק רבינו - The ממרא answers that this is what the אמר when it said that s'במרא בי reason is because he holds מהלך כעומד מ

פטור בשלמא לבן עזאי – it is understandable why according to בעומא לבן עזאי he is פטור he is פטור he is פטור – for even if you can find a similar case in the משכן, where something was transferred from one רשות to another through a פטור), nevertheless בעור שוור פטור eull maintain that he is

מהלך כעומד דמי because מהלך כעומד דמי

רבנן היכא אשכחן כולי – but according to the רבנן there is a difficulty, namely, where do we find that in such an instance etc., he is חייב.

תוספות answer may be understood as follows. The תוספות is aware that the מהייב are מהייב in the case of ממרא אחנות לפלטיא דרך סטיו have a precedent for such a המצאה (even though the גמרא does not presently know what that precedent is). The also assumes that בן עזאי may be well aware of this precedent, and since nevertheless he maintains that the בן עזאי is מוציא, that gives us sufficient reason to assume that מהלך holds בן עזאי אחנות לווע האון הייב, and therefore even when we will find the precedence of the כעומד דמי, we will still understand why פוטר בן עזאי פוטר בן עזאי און הייב.

If however the גמרא were to explain בן עזאי suggested (that we do not find such a הוצאה), then eventually if we were to find a precedent, we would be forced to find an alternative explanation for במרא, therefore the גמרא chose the explanation that would be valid in the eventuality that we would find a precedent for the רבנן.

גמרא דעתיה דבן עזאי – In the תלמוד ירושלמי there asks: "according to the opinion of בן עזאי

אין אדם הרבים לעולם – a person will never be חייב for carrying אמות ברה"ר,

דיעשה כמי שהונחה על כל אמה ואמה ויפטר – for it should be considered as if rested at every אמה and he should be "פטור", because he did not carry the complete 'ד' without stopping -

היוב משכחת לה בקופץ – and the תלמוד ירושלמי answers that we can find the היוב of מתחילת ד' לסוף ד' לסוף ד' מתחילת שאווe holding an object, for then there is no מהלך כעומד דמי.

גמרא השיב לא דילן לא השיב הירכא however, does not consider this a valid refutation of בן עזאי

גמרא גמירא לה הרבים הלכתא בחזורק (לקמן דף צו,ב) דד' אמות ברשות הרבים הלכתא גמירא לה says in פרק הזורק that the חיוב for carrying הלכה למשה מסיני is a אמות ברה"ר is a אמות ברה"ר הלמ"מ ברא הללמ"מ asks no questions on this גמרא from הללמ"מ המות ברה"ר for the מעביר ד' אמות ברה"ר מהלך כעומד והאלך כעומד מי despite the general ruling of מהלך כעומד מי.

וכן קלוטה לר"ע – and similarly concerning the concept of קלוטה מccording to ר"ע

אף על גב דכמי שהונחה דמי – even though it is as if it had come to rest, nevertheless

הייב אמות ברשות הרבים הייב – when one throws הרבים הייב אמות ברשות הרבים הייב – אמות ברשות ברשות ברשות הרבים – and we do not say that it should be considered as if it came to rest within the ד' אמות ברה"ר, the reason being as just stated since מעביר ד' אמות ברה"ר is a הללמ"מ, it supersedes any other concepts including קלוטה כמי שהונחה דמיא (מחלך כעומד דמי שהונחה דמיא).

ריב"א מספקא ליה – **The ריב"א is unsure** of what will be the ramifications, of the fact that the מהלך כעומד דמי וקלוטה כמי שהונחה דמי וקלוטה כמי שהונחה דמי וקלוטה.

ד"א ברה"ר since concerning carrying כיון דבד' אמות ברשות הרבים

בן דמי מהלך כעומד מהלך בעומד במי does not maintain that מהלך כעומד, since he is חייב

בן עזאי דמי לבן עזאי – even though בן עזאי maintains in general that מהלך ווא , but there is a special dispensation when it comes to ד"א ברה"ר, where we disregard the concept of מהלך כעומד דמי, the question therefore arises –

אם אות אם לאו - whether בן עזאי would waintain that he is אייב even in a case where the person stopped to rest² in the midst of carrying an object אמות, or he would not be חייב.

The two sides of the issue would be; do we say that since every כעומד is מהלך, and nevertheless he is מעביר ד' אמות ברה"ר, which may lead us to conclude that the הללמ"מ teaches us that there is no מעביר ד' אמות he is אמות ברה"ר, and one is always הייב וf he is מעביר ד' אמות ברה"ר, regardless if he stopped in the middle or not³, or do we differentiate between a conceptual stopping like מהלך כעומד and a real stopping, that only in the former, does the הללמ"מ override the conceptual stopping and he is הייב, but in the case of a real stop or rest, however, he would be פטור since he did not carry אמות ברדות יד מסודים.

אמות אמות לארבע אמות – and a similar question would arise, if the person who carried something more than א"ד, did not stop outside the א"ד, and the object came to (a complete) rest not through him -

מידו אחר מידו – for instance that another person took the object that he was carrying from his hand and the actual הנחה was not made by him –

אם אמות אם לד' אמות דמי מהלך כעומד אם - do we say that once he is outside the חייב, then we say מהלך כעומד מחלף and he would be חייב, or not;

 $^{^1}$ According to the מעביר שאס argue with בן בן, surely the דין סf מעביר ד"א ברה"ר מעביר מעביר מעביר is only if he did not stop while traversing the א"ז

² A stop is considered, only when one stops to rest, if however one stops merely to adjust his load, that is not considered stopping לכו"ע.

³ Meaning that we do not say בתוך ד"א, but if he would actually put down the object בתוך ד"א he would certainly be פני אברהם. See

should we would consider it as if he made a הנחה as soon as he stepped beyond the א"ד, because now we could reapply the concept of מהלך כעומד מהלך מהלך מהלך מהלך מהלך משביר ד"א, since we are outside of the original אביר ד"א ברה"ר, or do we say that the הללמ"מ teaches us that in regard to מהלך כעומד דמי there is no such concept as מהלך כעומד דמי, since he did not actually stop and thereby make the הנחה. 6

דין – and similarly we can question what would be the דין – according to רכי שהונחה במי , who maintains the concept of דין, שהונחה במי שהונחה במי שהונחה דמיא

אמות אמות דמיא אמר אמר אמר שהונחה - would he say that קלוטה כמי שהונחה סutside the "ד, meaning that -

אפילו אורפה אור אחר אפילו אפילו – even if it was caught by someone else or it was caught by a dog or it was burnt, before it landed 7 he would be חייב

קלוטה כמי אמרינן ארבע אמות לא אמרינן – since we do not say the concept of קלוטה כמי while the object is traversing the initial $\mathbf{7}$, therefore we do not say קלוטה וכו', even after it passed the original ד"א, and he would be קלוטה וכו' because he did not make the הנחה, or perhaps only in the initial ד"א do we not say קלוטה וכו' in deference to the הנחה, but once the object traveled the initial ד"א, then we may reapply the concept of קלוטה וכו', and he will be חייב because he made the הנחה by virtue of the קלוטה וכו' that transpired outside the ד"א.

רשב"א לרבי יוחנן דאמר לעיל – It seems to the רשב"א, that according to who said previously

המפנה הפציו מזוית לזוית – one who was moving his belongings from one corner to another corner in a רה"ר without any intention of taking them out to the רה"ר

ונמלך עליהם והוציאן פטור – and changed his mind about them and took them out to a רה"ר he is פטור

לית ליה לבן עזאי – this aforementioned רבי יוחנן $does\ not\ agree^8$ with איט, who maintains מהלך כעומד דמי

-

⁵ We may even accept option 'b' in footnote # 4, that the הללמ"מ negates the concept of מהלך כעומד, but only within the confines of the original "7. For an alternate interpretation see footnote # 6

 $^{^6}$ In Summation: Do we say: a) that the הללמ"מ tells us that in the original ד"א there is no מהלך כעומד of מהלך כעומד because there is no מהלך כעומד at all within the "ד. Once outside the original "ד, however, we revert back to the concept of מהלך כעומד. Or do we say: b) that the הללמ"מ tells us that concerning ד"א ברה"ר there is no concept of מהלך כעומד דמי at all.

If we assume option 'a', then if one stops in the middle of the original "" he is הייב שנות שנמד העומד בד"א, and if he did not stop after the "ד" he is also חייב, because outside the original "ד" we do say מהלך שנות שנות הלמ"מ. If we assume option 'b', then if one stops in the original "ד" he is פטור, because there is no הללמ"מ, and if he did not stop outside the original "ד", he is שנות בבר"ר הלמ"מ because the re is no מלאכה tells us that concerning the הללמ"מ בדה"ר לס מלאכה הלך כעומד השפת אמת שפת אמת he must either actually stop or put down the object. See שפת אמת שבת אמת שנות הייב שנות אמת שנות הייב שנות הייב שנות הייב שנות אמת שנות הייב שנות אמת שנות הייב שנות אמת שנות אמת שנות אמת שנות הייב שנות אמת שנות שנות שנות אמת שנות שנות אמת אמת שנות אמת שנות

⁷ See 'Thinking it Over" # 3

 $^{^{8}}$ See אבת של מי, לשון הזהב that the הלכה is not like הלכה, thereby rendering moot the ספק, thereby rendering moot the בן עזאי. See 'Thinking it Over' # 4

and as he takes the last step out of the רה"ים, there is a new עקירת גופו (following the previous עקירת גופו), which is כעקירת חפץ דמי , and he is חייב.

וכן מוכח לא,א ושם) בדיא בריש אלו נערות (כתובות לא,א ושם) – And this is also evident from what we learnt in the beginning of פרק אלו נערות, that רבי יוחנן does not agree with בן עזאי, נעומד דמי 9 כעומד מהלך כעומד במי

Summary

According to בן עזאי, who maintains מעביר ד"א ברה"ר. מהלך כעומד דמי מחלק, nevertheless הייב, הייב מתחילת ד' ועד סוף ד' חויב מון הייב הושלמי חויב אלמוד ועד סוף ד' ועד סוף ד' ועד סוף ד' ועד סוף ד' אלמוד בבלי מהלך כעומד דמי ופטור בבלי הללמ"מ. According to the מעביר ד"א, the regular case of מעביר ד"א if one actually stopped בן עזאי בתוך ד"א מיש לאחר ד"א הלכה לאחר ד"א the resolution of which, is dependent on, in what manner the הללמ"מ negates the concept of מהלך כעומד דמי מהלך כעומד דמי הפסוב השלק האלק"מ הוא השלק האחר ד"א מהלך כעומד המיש המושד השלק האלמ"מ האלק בעומד המיש האלק בעומד האלק בעומד המיש האלק בעומד האל

Thinking it Over

- 1. How are we to understand תוספות original question, that the גמרא should have given an explanation for בן עזאי that will be inconsistent with his ultimate opinion?
- 2. What are the relative merits of the different sides in the מספקא לריב"א?
- 3. Why does not הוספות ask according to ר"ע what would be the זין if he stopped within the original דין, just as he asked according to בן עזאי 10
- 4. What connection can be found between the statements of the רשב"א and the ריב"ץ? 11
- 5. The רשב"א states that רבי יוחנן argues with בן עזאי. How is it conceivable that could agree with בן צואי 12

_

 $^{^{9}}$ The גמרא there quotes this מימרא in an attempt to refute the אוקימתא there; the response to remove this refutation is that the אוקימתא follows the opinion of בן עזאי (and not of רבי יוחנן).

¹⁰ See מהרש"א, שפ"א, פני אברהם

¹¹ See footnote # 8

 $^{^{12}}$ See תוס' מהלך א,ב ד"ה מהלך